

kuje. Take misli od bolesen so pa ljudje le takrat imeli, dokler so fhe v tamí sdraviteljske umetnosti tavalí in fhe niso nature rasnih bolesen posnali.

Befeda „fájovez“ je pa mende enake korenine s prifadam, ktéri is-haja od befede „faditi“ (pflanzen, ansetzen); mislimo tedaj, de fájovez sploh vse prifadne bolesni pomeni. Pred enim letam je z. k. kmetijska drushba od vsih krajev na Krajskim iména rasnih bolesen dobila, ktere po deshéli fhpogajo, is kterih se pa tudi vidi, de nimajo od vovzhizha in fájovza nikjer prave vednosti: bolj se jim mende ni mefhala befeda pri sidanju babilonfkiga turna, kakor se nam v ti rezhi mefha.

Rad bi svedil, zhe imajo tudi na Šhtajerfkim, Korofhkim, Gorifhkim in Tershafhkim té dva, ali pa morebiti kakofhne druge imena, ktére sraviteljski famouki pred drusimi sploh bolj fhpogajo.

To fim hotel mojim bravzam enkrat rasodeti, ter jim pokasati, de fta vovzhizh in fájovez le prasne befede, od kterih nafhi mojstri Škase fami ne vedó, kaj de pomenijo: eden tó trobi, drugi drugo!

Kér fim se danes pre dolgo pri vovzhizhu in fájovzu pomudil, bodem v prihodnimu listu rasloshil, kakó se imajo kmetovavzi pri bolesni v gobzu in na parklih obnafhati, de bo prav.

(Konez sledí.)

Snamnja, is kterih se sposna, de gré kmetijstvo rakovo pot.

Povfod se vidi, kamur se le zhlovek osre, narodnosti dovelj, in vse se narobe véde in dela. Hifhe nimajo fteh, plótovi so rastergani, kofolzi so víflizam (gavgam) podobni. Po vali je toliko blata, de ga shivina vfevkosi do vampa gási in brede, in vderajo se vosne kolefa do pest vanj; po hlevih se vidi govedov le po malim in vezhidel le revnih, vmasanih in lokafih; polje je le po verhu obdelano, in po redkama pognojeno, takó, de se vezh glóte, ko shita pridela. Pazh ref, kjer vrabez gnojí, tam tudi vrabez shanje! Kaj bi rekel pa od revnih konj, kterih doletí vezh tepésha, koker kerme; vfevkosi so muzheni in biti tako dolgo, dokler zlo tudi vezhkrat obleshé? — Med tém se pa bresfkerbni kmet poredama, fkorej vfak vezher v gostivnizo vlezhe, kjer ga shljevi, kvartá in kvantá deštkrat do beliga dne. — In njegova shena pa, namesto de bi tri vogle hifhe podperala, in svojo frezho v pridnim delu ifkala, jo ifhe vezhidel v lotrii in drusih prasnih marnjah.

Te snamnja ozhitno kashejo, de taki kmetovavzi nimajo dalje do berafhke palize!

She nekaj od Ferlanove pinje.

Gospod F. Vidmar, dufhni ofkerbni pri Devizi Marii na Panikvah v Tominski gosposh-zini so nam to le pifali: „Gosp. Ferlanovo pinjo „fo si tudi she v nafhkih tominfkkih gorah nekteri „kmetje omiflili. Kako se je to sgodilo? Hribar-jov Jakob sa Verham bukovfke foféfke, famouk tefarfkiga rokodelstva, je, ne vem kje, „obras Ferlanove pinje vroke dobil; tresne in „brihtne glave mladenizh prebere s samerklivofijo

„popif, in se lóti sa domazho hifho eno narediti. „Šrezha in umetnost ga podpirata, in glej dobro „se mu je svedla. To pinjo viditi, nje rabo spos- „naje, je hitro 5 bukovfkkih kmétov eden sa dru- „gim, ki so nafhi nar blishneji fofédje, per sgo- „rej imenovanimu Jakobu, Ferlanovo pinjo na- „rediti ukasalo. Kakor flifhim, prav dobro jim „flushi. Le poslufhaj ljubi fobravez kmetijskih „noviz! kako mi eden téh poféshnikov nove Fer- „lanove pinje na moje vprafhanje: ali kaj velja? „odgovori: „Naj bi tudi — fo bile njegove be- „féde, defét goldinarjev veljala, vender „nobenimu kmétu ni biti bres nje, pofeb- „no pa per gorfkih kmetijah. Popredje mo- „gel per ftari navadni pinji en junak se pol ure in „pogofito tudi eno zélo uro dobro vésti in potiti, pa „frezha je fhe bila, zhe je le vmedil. Sdaj pa „v novi Ferlanovi pinji en otrok v defetih mi- „nutah, ino ako ji bolj vetra da, tudi v fheftih „bres potu frovo maflo is nje dobi“. — Kdor bi „dvomil nad refnizo rezheniga, naj pride k meni „na Panikve, ga bom peljal sa Verh k Šeljaku, „Hribarju ali pa k Šhkofizhku na Bukovo. „— Le fhkoda, de Hribarjov Jakob zhef- „kiga kolovrata fhe ni videl.“ *) —

Sled Ciriloviga obréda (ritus) na Krajskim.

Kristjanstvo je po raznih potih do Slovanov dospelo. Bulgari in Serbi, ki so po Mezii in Macedonii do Tesalije in Epira se raširili, so bili verjetno prvi, kteri so svetlobo prave vere zagledali. Veruje se, de je bil Cesar Justinian njih rodú. Primorce dalmatinske in hrovaške so kerstili rimski duhovniki v sedmimu véku. Korošce so spreobrnili Talijanski misionarji okoli osmiga, ali devetiga stolétja. Skoraj ravno v tem času so dali se kerstiti Slovani v Panonii in Moravii. Ko je Svatoplukovo kraljestvo nar lepši precvétaló, so panonski poslaniki podali se v Carigrád (Constantinopel), prosit kristjanskih učenikov, tacih, kteri bi slavijanski jezik razumeli. Cesar Mihajl jim da v letu 862 dva brata, modrijana sta bila, Konstantina in Metoda iz Tesalonike, gerške dezele, ki sta slavijanski jezik gladko govorila. Ne vé se prav, če sta bila rojena Slovana, ali sta se jezik slavijanski naučila od Slovanov, ki so blizo njih stanovali. Ko med Slovane v Panonijo prideta, precej začneta prestavljati sveto pismo iz gerškiga v slavijanski jezik, sveto mašo v slavijanskimu jeziku sta brala in pela, Slovanam sveti evangelji oznanovala v domači besedi takó ročno, kakor de bi bila med njimi zrejena. Slovani, ko so božjo besedo v svojim jeziku oznanovati slišali, so se jako veselili, de jim se nar sveteji reči v domači besédi oznanujejo, in de se sveta maša po slavijansko póje. — Ali zavid in nevošljivost, ki

*) Ali bi ne bilo mogože, de bi umetni Hribarjov Jakob enkrat v Ljubljano prifhel, zhefki kolovrat ogledati? Morebiti sedaj, kér bo pri obertniški rasftavi v Ljubljani fhe vezh drugih rokodelfkkih rezhi viditi? Mi bi pazh prav sheleli, de bi se zhefki, vse hvale vredni kolovrat tudi v Tominfkih gorah fukal! Vrednistvo.

Ni dolgo, kar smo is Doberlavesi (Eberndorf) posledno pismo prijeli: „Hvala Novizam, s kterimi se veliko dobriga „tudi v Podjurski Dolini bliso Drave na Korofhkim korenini. „Med drugim je tudi Andrej Štare, kolar na Šhkorjan- „zu per Doberlavesi Ferlanovo pinjo po zherťeshu naredil. „Naprej tedaj! kakor serzhno budijo Novize v 23. listu s „poklizam: „Naprej!“ J. Hofbauer.